

ИЗВЕСТИЕ 95/С 251/03

относно правилата на конкуренция на ЕО, приложими по отношение на трансграничните кредитни трансфери

ВЪВЕДЕНИЕ

1. Настоящото известие установява подхода, който Комисията възнамерява да следва при определяне на съвместимостта на трансграничните кредитни трансфери с членове 85 и 86 от Договора за ЕО.
2. При прилагането на правилата на конкуренцията трябва да се вземе предвид общата политика на Комисията по отношение на трансграничните плащания. Една от основните цели на политиката на Комисията е да се гарантира, че в средносрочен план прозрачността, осъществяването и стабилността на трансграничните системи за плащане е равностойна на тази на най-добрите местни системи за плащане. Пълните предимства на вътрешния пазар и на Икономическия и валутен съюз ще бъдат постигнати само ако за бизнеса и отделните лица е възможно да прехвърлят пари бързо и надеждно от една част на Съюза до друга.
3. До скоро по-голяма част от трансграничните кредитни трансфери се обработваха посредством традиционната система на банки кореспонденти. По този начин трансферите се обработваха и уреждаха индивидуално. Това означава, че за трансферите с малка стойност, разходите за трансфера представляваха голям процент от трансферираната сума. Много банки в ЕС си сътрудничиха, за да развият нови системи за обработване на трансграничните кредитни трансфери. Тези системи, които обикновено използват местни клирингови системи за разпределяне на входящите трансгранични кредитни трансфери в държавата по местоназначение включват:
 - тези, базирани на усъвършенствани кореспондентски банкови връзки между институции в различни държави-членки,
 - тези, базирани на обединения на конкретен вид институции,
 - тези, които разчитат на директни връзки между автоматизираните клирингови къщи (АКК)
4. Някои по-големи банки използват собствена мрежа от клонове и дъщерни дружества като своя кореспондентска мрежа. Друга възможност за една банка, е да търси начин за директно участие в АКК или други клирингови системи, намиращи се в друга държава-членка.
5. Комисията приветства тези усилия за подобряване на качеството на услугите, които се предлагат на потребителите. Въпреки това, проучванията на Комисията през 1993 г. и през 1994 г. показаха недостатъчен общ напредък по отношение на прозрачността и осъществяването на трансграничните кредитни трансфери. Поради

това, Комисията прие предложение за Директива на Европейския парламент и Съвета относно трансграничните кредитни трансфери¹. Това предложение бе придружено от проект на настоящото известие.

6. Настоящото известие цели да подпомогне участниците на пазара чрез информация за подхода на Комисията по въпроси, които са свързани с конкуренцията. Общият подход на Комисията ще бъде да се разглеждат позитивно договореностите между банките, които им дават възможност да предоставят подобрени системи за трансгранични кредитни трансфери и по-специално, които им дават възможност да спазват изискванията на проектодирективата. Такива договорености, въпреки това, следва да отговарят на членове 85 и 86 от Договора за ЕО. Ефективната конкуренция между банките и между системите има важна роля за подобряването на ефективността на услугите и намаляването на цените за потребителите. Настоящото известие цели да изясни кои форми на сътрудничество допринасят за нежелани тайни споразумения и поради това, са разграничителна линия между случаите, в които сътрудничеството е необходимо и случаите, в които конкуренцията е възможна.
7. Настоящото известие актуализира и заменя “Принципите на конкуренцията за системите за кредитни трансфери”, съдържащи се в приложение В от Работния документ на Комисията от 27 март 1992 г.² В светлината на по-нататъшния опит в тази област или при значителни промени в преобладаващите условия, при които е изготвено настоящото известие, Комисията може да счете за необходимо да промени настоящото известие.

1. Обхват на настоящото известие и дефиниции

8. В настоящото известие:

а) “автоматизирана клирингова къща (АКК)” означава електронна клирингова система, основана на съвкупност от процедури, при която кредитните и финансови институции представят и обменят данни и/или документи, отнасящи се до трансгранични кредитни трансфери, основно чрез магнитни медийни или далекосъобщителни мрежи, които се управляват от центрове за обработка на данни;

б) “кредитен трансфер” означава плащане, което се състои от серии от операции, като се започне от първоначалното платежно нареждане, направено за предоставяне на сумите на разположение на бенефициента. Както инструкциите за плащане, така и описаните вътре средства се прехвърлят от банката на наредителя към банката на получателя по възможност чрез няколко други банки като посредници и/или повече от една система за кредитен трансфер;

в) “трансграничен кредитен трансфер” означава кредитен трансфер, направен от наредителя чрез банка или неин клон в една държава-членка на бенефициент в банка или неин клон в друга държава-членка;

¹ Съобщение от 18 ноември 1994 г. COM (94) 436: “Трансфери на средства в ЕС : прозрачност, изпълнение и стабилност”.

² SEC (92) 621: “По-лесни презгранични плащания: премахване на бариерите”.

г) “система за трансграничен кредитен трансфер” означава система, чрез която платежното нареждане и описаните суми могат да се прехвърлят с цел осъществяване на трансграничен кредитен трансфер;

д) „инструмент за трансгранично разплащане „ означава средства за разплащане (включващо кредитния трансфер, карта за плащане или чек),които могат да се използват за трансгранично плащане. Трансграничното плащане може да бъде директно или дистанционно, в зависимост от това дали наредителят и бенефициентът се намират на едно и също място,когато плащането е иницирано.

е) “такса за многостранен обмен” означава съвместно договорената междубанкова такса за транзакцията;

9. Настоящото известие се прилага само по отношение на системите за трансгранични кредитни трансфери. По смисъла на настоящото известие, система за трансфер на кредит в една държава-членка е трансгранична система за кредитен трансфер ,ако тя осъществява трансгранични кредитни трансфери.

10. Членове 85 и 86 се прилагат, само когато може да има последици по отношение на търговията между държавите-членки. Системите за трансгранични кредитни трансфери, именно поради това, че осъществяват трансгранични кредитни трансфери, са в състояние да породят такива последици³.

11. Адресати на настоящото известие са кредитните институции и други институции, които участват в системите за трансгранични кредитни трансфери и изпълняват такива трансфери. По смисъла на настоящото известие, такива институции са наречени “банки”.

2. Пазар

(1) Съответен пазар

12. За да се оценят последиците от едно споразумение за конкуренцията по смисъла на член 85, както и от гледна точка дали е налице господстващо положение на пазара по смисъла на член 86, е необходимо да се определи съответния пазар.

13. Съответният продуктов пазар се състои от всички продукти, които се считат за равностойни или взаимнозаменими от потребителя поради техните характеристики, цени и очаквана тяхна употреба. Структурата на търсенето и предлагането на пазара трябва също да бъде взета предвид. Съответният географски пазар е зона, в която условията на конкуренция, които се прилагат по отношение на съответния продукт са сравнително хомогенни, и които могат да бъдат отграничени от съседните зони особено поради това, че условията на конкуренция са значително различни в тези зони. Комисията може точно да определи пазарите само по отношение на отделни

³ Дело 172/80 *Züchner v. Bayerische Vereinsbank* [1981] Преглед на Съда на Европейските общности 2021, параграф 18.

случаи. Тя, въпреки това, може да посочи как би подходила при определяне на пазара при оценката на системите за трансгранични кредитни трансфери.

14. За всеки конкретен трансграничен кредитен трансфер банката на наредителя обикновено не избира банката на бенефициента. Въпреки това, това не означава, че няма възможност за конкуренция между банките за клиенти. Конкуренцията може да съществува, в различна степен на различни нива. За да се определи съответния пазар в един конкретен случай ще е необходимо да се определи степента на конкуренция на тези различни нива. Конкуренция вътре в системата ще е налице, когато участващите в една конкретна система банки се конкурират за клиенти, като предлагат най-добрите комбинации от цени и условия за осъществяване и получаване на трансграничните кредитни трансфери. Конкуренция извън системата ще е налице, когато банките, които участват в различни системи за трансгранични кредитни трансфери, се конкурират за клиенти. Външноинструментна конкуренция е налице, когато различни, но взаимнозаместими видове трансграничните кредитни трансфери се предлагат от банки, например спешни и неспешни трансфери или трансфери, които пренасят допълнителна информация и такива, които не предоставят такава. Вътрешноинструментната конкуренция ще е налице, когато инструментите за трансгранични плащания, различни от трансграничните кредитни трансфери са взаимно заменими с трансграничните кредитни трансфери.
15. Първо, най-широката степен на взаимозаменяемост би била с останалите дистанционни инструменти за трансгранично плащане. Докато продуктовият пазар може да включва инструменти за плащане, различни от трансграничните кредитни трансфери, инструментите за плащане, които могат да се използват за извършване на дистанционни трансгранични плащания имат характеристики и крайни потребители, които са различни от инструментите за плащане, които могат да се използват само за директно разплащане или национално плащане.
16. Второ, в категорията на дистанционните трансгранични кредитни плащания (или в категорията на трансграничните кредитни трансфери) може да има отделни по-малки пазари. Системите, които се използват, за да се правят малки по размер плащания (на дребно) може да не са взаимозаменяеми с тези за плащания в големи размери (на едро). Същото се отнася и за плащания, които се правят на търговци на дребно или на други доставчици на стоки и услуги, за разлика от плащанията, които се правят на отделни лица или спешните спрямо неспешните плащания.
17. Трето, един конкретен инструмент за плащане (или дори отделен сегмент от инструмента) може сам по себе си да съставлява съответен пазар. Например, в решението на Комисията по отношение на Споразумението от Хелзинки, Комисията установи, че директният съответен пазар е този на чуждестранните еврочекове, теглени в търговския сектор във Франция⁴. Може да е необходимо по отделни случаи да се разгледат трансграничните кредитни трансфери (или конкретни

⁴ Решение на Комисията от 25 март 1992 г. Еврочек: Споразумението от Хелзинки, ОВ L 95, 9.4.1992 г., параграфи 8 и 76; потвърдено по този пункт от Първоинстанционния Съд на Европейските общности, дела T – 39/92 и T – 40/92 *Groupement des cartes bancaires “CB” and Europay International v. Commission* [1994], Преглед на Съда на Европейските общности II – 49, параграф 104.

сегменти като трансграничните кредитни трансфери на дребно) като съответен пазар.

18. В допълнение към съответния пазар, в който банките се конкурират за клиенти, съществува съответен пазар, в който различни системи за трансгранични кредитни трансфери, АКК и банки се конкурират в предлагането на други банки на различни канали за осъществяването на трансгранични кредитни трансфери. Например, различни банки в една държава-членка могат да се конкурират, за това да са кореспондентска банка на банки в други държави-членки. Банката кореспондент доставя входящите трансгранични кредитни трансфери на банката на бенефициента. Конкуренцията за банки на този пазар може също да бъде определена като конкуренция вътре в системата.
19. Географският пазар е все още национален, тъй като условията на конкуренция, приложими по отношение на трансграничните плащания се различават в различните държави-членки.

(2) Конкуренция на съответните пазари

20. Конкуренцията между банки за клиенти е ефективна само когато има прозрачност на цени и условия по отношение на потребителите. Конкуренцията ще бъде по-интензивна, когато на клиентите се предоставят ниски цени за прехвърляне, например ако банките предлагат да направят трансфери от името на тези, които нямат сметки в тях.
21. В момента има конкуренция вътре в системата между банките по отношение на различните системи за трансгранични кредитни трансфери, при които се доставят кредитни трансфери от банката на наредителя в държавата, където се намира банката на бенефициента. Същевременно, в много държави-членки може да има доста ограничена или изобщо липсваща конкуренция между местните клирингови системи, които се използват за разпределяне на входящите трансгранични кредитни трансфери в тези държави-членки.
22. Едно ограничение на вътрешносистемната конкуренция на дадена система има по-незначителни последици, когато то се компенсира от по-разширената конкуренция на други системи (конкуренция между системи) или от други инструменти, или от двете. Противно на това, когато тази по-разширена конкуренция е слаба или изобщо не съществува, ще бъде от особено значение да се гарантира, че потенциалната конкуренция вътре в системата не е ограничена. Освен това, ако подобни (вътрешносистемни) ограничения възникнат между конкуриращи се системи, не може да се очаква по-разширената конкуренция да е засилена, за да компенсира липсата на вътрешносистемна конкуренция.

3. Отсъствие на ценова конкуренция

(1) Членство в системата

23. По отношение на въпроса, за членството в системите за трансгранични кредитни трансфери, следва да се вземат предвид аспектите на законодателството на Общността, отколкото различни от правилата на конкуренция. По-специално, когато системите са създадени по нормативен път или се регулират от държавни органи, се прилагат принципите на свобода на установяване, свободно предоставяне на услуги и свободно движение на капитали и плащания, които се съдържат в Договора за ЕО и във Втората банкова директива⁵. Тези аспекти на публичното регулиране не са предмет на настоящия документ.
24. Отделните договорености между банки, които създават нови или свързват съществуващи системи за трансгранични кредитни трансфери трябва да съответстват на членове 85 и 86 от Договора за ЕО.
25. Когато една система за трансгранични кредитни трансфери съставлява “съществено съоръжение”, тя трябва да бъде отворена за други членове (за разлика от правото на собственост), при условие, че кандидатите отговарят на съответните критерии за членство (виж параграф 26 по-долу). Съществено съоръжение е средството или инфраструктурата, без достъп до която конкурентите не могат да предлагат услуги на своите клиенти⁶. Една система за трансгранични кредитни трансфери е съществено съоръжение, когато участието в нея е необходимо за банките, за да се конкурират на съответния пазар. С други думи, липсата на достъп до системата представлява сериозна бариера за навлизане на пазара за всеки нов конкурент. Такъв би бил случаят, при който един нов конкурент не може да получи приемлив достъп до друга система или да създаде своя собствена система, за да се конкурира на съответния пазар.
26. Една система за трансгранични кредитни трансфери, която представлява съществено съоръжение може да определя критерии за членство, при условие, че те са обективно обосновани. Членството може да е под формата на директно или индиректно участие⁷, като критериите за членство за директните членове и индиректните членове се различават в зависимост от различията на техните задължения. Критериите за членство следва да са писмени, достъпни и недискриминационни. Те могат, например да определят изисквания за членовете относно тяхното финансово състояние, технически или управленски капацитет,

⁵ Втора Директива 89/646/ЕИО на Съвета от 15 декември 1989 г. относно координирането на законовите, подзаконовите и административните разпоредби, свързани със създаването и осъществяването на дейността на кредитните институции, ОВ L 386, 30.12.1989 г., стр. 1.

⁶ По отношение на понятието за основно средство, виж дела 6 и 7/73 *Institution Chemioterapico Italiano and Commercial Solvents Corporation v. Commission* [1974], Преглед на Съда на Европейските общности 223; Решение на Комисията от 4 ноември 1988 г., *London European – Sabena*, ОВ L 317, 24.11.1988 г., стр. 47; Решение на Комисията от 11 юни 1992 г., *B&I Line v Sealink* [1992] CMLR 255; Решение на Комисията от 21 декември 1993 г., стр. 52; *IGR Stereo Television*, Единадесети доклад за конкуренцията, точка 94; Двадесет и трети доклад за конкуренцията, точки 223 и 224.

⁷ Индиректното участие е форма на членство, която предоставя на институциите известни функции и отговорности за директно участие без да се отива до там, че да им се предоставят отговорности по създаването, които са запазени за директните участници.

както и съответно ниво на кредитен рейтинг. Плащането на първоначална такса може също да се изисква. Първоначалната такса, въпреки това, не може да бъде толкова висока, че да бъде бариера за членство. При всички случаи, размерът на една първоначалната такса не трябва да надвишава справедливия дял от реалните разходи за минали инвестиции в системата. Критериите за членство не могат да поставят членуването в системата под условие, свързано с приемането на други несвързани услуги.

27. Изискването за минимален брой сделки може да представлява входна бариера за по-малките банки. Една система за трансгранични кредитни трансфери, която съставлява съществено съоръжение следва винаги, когато това е възможно, да допуска членство на банки с малък брой транзакции. Един приемлив начин за постигане на това е, ако се даде възможност за индиректно участие на такива банки. Когато индиректното участие не е налице, трябва да има обективно обосновани причини за всяко изискване за минимален брой сделки.
28. Отказът от членство или окончателното изключване от система за трансгранични кредитни трансфери, която е съществено съоръжение, следва да бъде съпроводен от писмено изложение на мотивите за отказа или изключването и следва да може да бъде предмет на независима контролна процедура.
29. Една система, която не е съществено съоръжение, не е задължена да бъде отворена за други членове, нито да има обективно обосновани критерии за членство. Системите, независимо от това дали те са съществено съоръжение или не, могат да бъдат освобождавани съгласно член 85, параграф 3 ако те препятстват отделни членове от участие в други системи с цел да се осигури адекватен обем.

(2) Функциониране на системата

30. Споразуменията между банки не трябва да водят до никакви изключителни договорености: клиентите трябва да останат свободни да сменят веднага банковите връзки от една институция до друга или до банката с различни институции.
31. Банките в рамките на една система за трансгранични кредитни трансфери могат да се договорят за стандартите, които се отнасят до оперирането на системата, вида и качеството на сделките, които се обработват от системата и правилата за управление на сигурността и риска.
32. Споразуменията по отношение на оперативните стандарти, включително долупосочените, обикновено попадат извън приложното поле на член 85, параграф 1.
 - формати на стандартизирано съобщение и рутинно идентифициране (но споразумения относно използвания хардуер следва да се избягват, освен ако това не е необходимо за функционирането на системата)
 - минимална информация, необходима за преминаването на трансфера през системата,
 - договорености за прехвърляне, например условия за това как да се извърши прехвърлянето, договаряне на суми за прехвърляне и уговаряне на момента, в който се счита, че прехвърлянето е извършено.
33. Следните споразумения по отношение на стандартите могат да попаднат в приложното поле на член 85, параграф 1. В тези случаи, те могат да бъдат

освободени съгласно член 85, параграф 3, когато не са дискриминационни и са ограничени до това, което се изисква за подобряване на функционирането на системата.

(1) Споразумения за стандартите на транзакцията, включително:

- правила за времето на транзакциите, например постановяване, че сумата ще бъде получена от банката на бенефициента на кредитния трансфер до определен краен срок, ако платежното нареждане бъде получено до определено време (но такива уговорки трябва да не водят до съгласувани практики по отношение на сумите спрямо клиентите),
- максималния и минималния размер на сумите, които се обработват от системата.

(2) Споразумения относно правилата за управлението на сигурността и риска, в това число:

- критерии за получаване на прехвърляне и управление на прехвърлените сметки,
- договорености, отнасящи се до стандартите за ликвидност (например изискване за допълнителна гаранция за покриване на рискове),
- предварително уговорено разпределение на загубите при неизпълнение от страна на участниците.

34. Споразуменията трябва да са ограничени до междубанковите връзки и не трябва да водят до съгласувани практики спрямо клиенти.

4. Ценова конкуренция

(1) Разходи за стартиране на системите за трансгранични кредитни трансфери и оперативни разходи на централните звена

35. Разходите, направени за създаване на една система за трансгранични кредитни трансфери и тези, които са свързани с оперирането на централното звено (например една АКК), могат да бъдат поделени между участващите банки посредством например една тарифа АКК (която може да варира според размера или други установени условия), която е за сметка на участващите банки. Ако разходите за създаване са били направени по необходимост от участващи банки, които действат в качеството си на банки на бенефициенти, може да е основателно тези разходи да бъдат покрити чрез колективно договорена такса за обмен (подобна на долуописаната).

(2) Ценообразуване в системите за трансгранични кредитни трансфери

36. Една транзакция в рамките на една система за разплащане обикновено включва най-малко четири страни: наредителя (клиента, който реализира плащането), банката на наредителя, бенефициента (клиента, който получава плащането) и банката на бенефициента. Техните четиристранни взаимоотношения са рамката, в която възниква цената вътре в системата за разплащането: наредител – банка на наредителя, бенефициент – банка на бенефициента, банка на наредителя – банка на

бенефициента и наредител – бенефициент. Договореностите по отношение на цената са зависими от взаимовръзката между тези четири вида отношения.

37. По отношение на трансграничния кредитен трансфер, банката на наредителя и банката на бенефициента може да нямат директни договорни отношения. В такъв случай, трансферът се осъществява посредством верига от банки. Всяка двойка банки в тази верига е свързана посредством двустранно споразумение и/или в система, чрез многостранно споразумение. Междубанковото ценообразуване може да е част от взаимоотношенията между всяка една двойка банки.

а) Ценообразуване на ниво банки-клиенти

38. Съществуват различните методи на ценообразуване, както самостоятелно, така и в комбинации. Те включват изрично уговорени цени, като таксите по сделката и годишните такси, така и по-малко прозрачни цени, като например практики за покриване на разходите по трансферите, по-малки лихви по балансовите сметки (и/или по-високи лихви по кредити или овърдрафтове), както и по-неизгодни обменни курсове за клиентите.

39. Тук, както и в останалите области на банкова конкуренция, участващите банки следва да не правят споразумения, съгласно които се фиксират видовете цени или техния размер по отношение на клиентите. В някои случаи законодателството, въпреки това, ограничава обхвата, в рамките на който банките могат да определят цени по отношение на потребителите, при съобразяване с практиката на Съда на Европейските общности по отношение на прилагането на член 5, параграф 2 във връзка с член 85 от Договора.

б) Многостранни такси за обмен

40. Комисията счита, че двустранните споразумения за такси за обмен попадат по принцип извън обхвата на член 85, параграф 1. Противно на това, многостранните споразумения за таксите за обмен ограничават конкуренцията и попадат в приложното поле на член 85, параграф 1, тъй като по същество те ограничават свободата на банките да определят самостоятелно ценовата си политика. Ограничението е вероятно да се отрази върху поведението на банките спрямо техните клиенти. Освен това има и друго ограничение на конкуренцията съгласно член 85, параграф 1, когато е налице споразумение или съгласувана практика между банки за отразяване на последиците от таксата за обмен в цените, които те определят за своите клиенти.

41. Една достатъчно силна вътрешносистемна конкуренция би могла да ограничи последиците от таксата за обмен по отношение на цените за клиентите. В такъв случай ограничителните последици от таксите за многостранен обмен в една система може да не са значителни (и съответно да не попаднат в обхвата на член 85, параграф 1), при условие, че конкуриращите се системи не съдържат в себе си подобни многостранни такси за обмен.

42. Когато вътрешносистемната конкуренция е ограничена или не съществува, обикновено се счита, че таксата за многостранен обмен има последици, свързани с ограничаването на конкуренцията в значителна степен и поради това, попадаща в забраната съгласно член 85, параграф 1.
43. Когато споразуменията за такса за многостранен обмен попадат в обхвата на член 85, параграф 1, те могат да получат освобождаване по член 85, параграф 3 само ако бъде доказано, че са действително необходими за успешното прилагане на определени форми на сътрудничество. Комисията сама по себе си не налага никакви конкретни форми на споразумения между банките. Когато, обаче банките уговорят такси за многостранен обмен, Комисията (прилагайки критериите, съдържащи се в член 85, параграф 3 за получаване на освобождаване) ще преценява дали потребителите (включително тези, които са клиенти и тези, които не са) получават справедлив дял от печалбата и дали конкретните уговорки за такси за обмен са наистина необходими като средство за постигане на такава печалба.

в) осъществяване на трансграничните кредитни трансфери

44. Пример за трансграничен кредитен трансфер, който се осъществява от верига от банки е както следва. Банката на наредителя може да прехвърли трансфера на първата банка-посредник в същата държава-членка. Банката-посредник осъществява трансграничната връзка като прехвърля трансфера на втората банка-посредник (банката кореспондент) в държавата-членка по местоназначение. Банката кореспондент доставя трансфера до банката на бенефициента. Това обикновено се прави посредством местна клирингова система. Една АКК може да участва на мястото на първата банка-посредник или на банката кореспондент или на мястото на двете.
45. Междубанковото ценообразуване може да е част от взаимоотношенията на всяка двойка банки по веригата. В дадения пример, всяка първа банка-посредник и банката-кореспондент обикновено са в състояние да постигнат двустранна договореност със съответните банки на наредителя и първите банки-посредници по отношение на цената на трансграничните кредитни трансфери. Такива двустранни ценови споразумения попадат в обхвата на член 85, параграф 1. Обратното, ако група от банки са договорили многостранна такса за обмен, която да покрива всяка от връзките по веригата, това ще попадне в обхвата на член 85 параграф 1. Въпреки това, ограничителният ефект от таксата за многостранен обмен може да не е сериозен (и поради това да попада извън член 85, параграф 1), при условие, че има конкуриращи се системи, които сами по себе си също не съдържат подобни такси за многостранен обмен.
46. Последната двойка банки по веригата са банката-кореспондент и банката на бенефициента. Те може да използват местна кореспондентска връзка, но обикновено и двете са членове на местна клирингова система (или АКК), която се използва за разпределяне на входящите трансфери към държавата-членка по местоназначение. В този случай, конкуренцията вътре в системата е вероятно да бъде ограничена или дори да липсва, поради необходимостта да се използва система, която да гарантира доставката до всички банки на бенефициентите в държавата по местоназначение. (Разбира се, няма да има конкуренция вътре в системата изобщо, тогава, когато банките се споразумеят, че ще използват само

една конкретна система за обслужване на входящите трансфери). Такса за многостранен обмен, която се прилага по отношение на трансграничните кредитни трансфери, и която е част от системата, повдига въпроси, свързани с конкуренцията по член 85, параграф 1.

г) двойно плащане

47. Двойното плащане е налице, когато наредителят в един трансграничен кредитен трансфер иска да плати всички такси по трансфера (т.н. OUR трансфер⁸), но независимо от това или банката-посредник или банката на бенефициента удържа от трансферираната сума, или банката на бенефициента му налага такса, която превишава сумата, която трябва да се плати за местен трансфер.
48. Комисията счита, че възможността за потребителите да правят OUR трансфер е икономическа полза по смисъла на член 85, параграф 3. При определени обстоятелства, едно споразумение за такса за многостранен обмен, която се налага на трансграничните кредитни трансфери, може да е задължително, за да се избегне практиката за двойно таксуване на трансграничните кредитни трансфери, като по този начин се дава възможност на банките да предлагат OUR трансфери (виж параграф 53 и следващите параграфи по-долу). В такива случаи, се освобождава от такса съгласно член 85, параграф 3.
49. Комисията счита, че таксата за многостранен обмен, която се прилага по отношение на трансграничните кредитни трансфери обикновено не е задължителна, за да се даде възможност на банките да предлагат дялов или трансграничен кредитен трансфер BEN. По отношение на дяловите трансфери, банката на наредителя може да таксува своите клиенти, за да покрие разходите си, банката-посредник може да удържи от сумата по трансфера определена част, която да покрива нейните разходи (или да таксува банката на наредителя), а банката на бенефициента може да таксува своите клиенти, за да покрие разходите си. По отношение на трансферите BEN, банката на наредителя и банките-посредници могат да удържат от сумата по трансфера определена част, която да покрива техните собствени разходи и банката на бенефициента може да определи за клиентите цена, която да покрива нейните собствени разходи.
50. Банките следва да могат самостоятелно да решат дали да предлагат един или всички трансгранични кредитни трансфери от типа дялови, BEN и OUR.

д) разходи за трансграничните кредитни трансфери⁹

51. Осъществяването на един трансграничен трансфер може да изисква допълнителни дейности, в сравнение с местните трансфери:

⁸ Трансферите могат да се опишат като "OUR", ДЯЛОВИ или "BEN" в зависимост от това как клиентите изискват да се разпределят таксите: при "OUR" всички такси се поемат от наредителя (от английски "our charges"); при ДЯЛОВИТЕ – разходите се поделят между наредителя и бенефициента; при "BEN" – всички разходи са за бенефициента.

⁹ Предложената директива би направила трансферите "OUR" решение в случай на неизпълнение, тогава, когато нищо не е специфицирано от наредителя на трансфера.

- (1) във връзка със системата като цяло, може да е необходимо създаването на нова система или да се промени съществуващата, за да могат да се обработват трансграничните трансфери;
- (2) във връзка със самия трансфер, допълнителните задачи може да включват:
 - (i) даден трансграничен трансфер може да е необходимо да се впише в баланса на разплащателните органи като входящо плащане;
 - (ii) плащането може да е необходимо да се обмени във валутата на бенефициент;
 - (iii) регламентът може да изисква от бенефициента да представи повече информация (например подробности относно платежното нареждане), отколкото обикновено се изисква за местните плащания;
 - (iv) подробностите за бенефициента, неговата банкова сметка и банковия код трябва да се удостоверят, тъй като тази информация често е непълна или неточна;
 - (v) платежното нареждане е необходимо да бъде препотвърдено, за да се обработи от клиринговата верига в държавата на дестинацията;
 - (vi) може да са необходими допълнителни клирингови и организационни операции.

52. Независимо от това дали банката на наредителя, банката-кореспондент или АКК са в състояние да извършат тези допълнителни дейности, трансферът би могъл да бъде включен в местната клирингова система на държавата на дестинацията, както ако той е местен трансфер. Това означава, че за банката на бенефициента не би имало разлика между получаването на трансфера, който произхожда от друга държава и получаване на чисто местен трансфер. В този случай, проблемът с двойното плащане няма да възникне, а таксата за многостранен обмен, свързана с трансграничния характер на трансфера, би била излишна.

е) Избягване на двойното плащане в случаите, в които трансграничните трансфери пораждат специални разходи

53. Въпреки това, Комисията приема, че може да има обстоятелства, при които банката на бенефициента да продължи да се сблъсква с допълнителни разходи за получаването на трансграничния трансфер, в сравнение с местните трансфери. По-специално, такъв би бил случаят в тези държави-членки, които изискват банката на бенефициента да докладва за входящите плащания на органите, които отговарят за баланса на плащанията, или които изискват бенефициентите да поучават повече информация от тяхната банка, отколкото обикновено се предоставя по местните плащания. Такъв би бил случаят също и когато банките на бенефициентите са направили разходи за въвеждане на нови системи (като в този случай отново позицията ще варира в различните държави-членки). При тези обстоятелства, може да е обосновано за банките в държавата по местоназначение да се споразумеят за такса за многостранен обмен, която да покрива тези допълнителни разходи, за да се избегне двойното плащане.. Такава такса за обмен може да се договори между участниците в една АКК, или по принцип между всички или по-голямата част от банките на дадена държава.

валоае) Избягване на двойното плащане в случаите, в които трансграничните трансфери пораждат специални разходи

54. Въпреки това, Комисията приема, че може да има обстоятелства, при които банката на бенефициента да продължи да се сблъсква с допълнителни разходи за получаването на трансграничния трансфер, в сравнение с местните трансфери. По-специално, такъв би бил случаят в тези държави-членки, които изискват банката на бенефициента да докладва за входящите плащания на органите, които отговарят за баланса на плащанията, или които изискват бенефициентите да поучават повече информация от тяхната банка, отколкото обикновено се предоставя по местните плащания. Такъв би бил случаят също и когато банките на бенефициентите са направили разходи за въвеждане на нови системи (като в този случай отново позицията ще варира в различните държави-членки). При тези обстоятелства, може да е обосновано за банките в държавата по местоназначение да се споразумеят за такса за многостранен обмен, която да покрива тези допълнителни разходи, за да се избегне двойното плащане.. Такава такса за обмен може да се договори между участниците в една АКК, или по принцип между всички или по-голямата част от банките на дадена държава.
55. Едно споразумение между участниците в една АКК би покривало необходимите допълнителни разходи на банките на бенефициента, посредством такса за многостранен обмен, договорена между АКК и конкретните банки на бенефициента. Тази многостранно договорена такса за обмен би била базирана на действителните допълнителни разходи на банките на бенефициента и би могло да се включи в общата (двустранна) такса, която се събира от АКК от изпращащите банки (или изпращащите АКК). АКК възстановява на банките на бенефициентите направените от тях допълнителни разходи като разпределя между тях таксата за обмен.
56. Едно споразумение между всички или по-голямата част от банките в дадена държава би могло да покрие необходимите разходи на банките на бенефициентите посредством такса за обмен, договорена между всичките участващи банки на бенефициентите. За всеки конкретен трансфер една от тези банки би могла да действа като банка-кореспондент (входящ пункт) за изпращащата банка. По същия начин, всяка многостранно договорена такса за обмен би била основана на действителните допълнителни разходи на банките на бенефициентите и би могла да бъде включена в общата (двустранна) такса, налагана от банките кореспонденти на изпращащите банки (или изпращащите АКК). Банките-кореспонденти биха възстановили на банките на бенефициентите направените от тях допълнителни разходи като разпределят между тях таксата за обмен.

ж) Условия за многостранна такса за обмен

57. Когато една многостранна такса за обмен попадне в обхвата на член 85, параграф 1, но може да бъде освободена като необходима за избягване на двойно плащане, тя трябва да отговаря на следните условия:

(1) нейния размер трябва да е определен (и редовно коригиран) на нивото на средните действителни допълнителни разходи на участващите банки, действащи като банки на бенефициентите;

(2) таксата следва да е определена като обезщетение за неустойка, така че членовете на системата да могат да договарят двустранни такси над или под референтното ниво.